

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501

Ügyszám: 652/2009/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

417/2009. (XII. 2.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **budapesti** panaszos¹ 2009. augusztus 24-én előterjesztett **panaszára indult eljárásban** a 2009. december 2-án megtartott zárt ülésén **született állásfoglalását**

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2009. augusztus 13-án személygépkocsiját vezetve két települést összekötő bekötő úton haladt, amikor egy rendőrautó megállásra kényszerítette, az autóból kirángatták, igazoltatták, megszondáztatták és minősíthetetlen hangnemben, „fenyegetőleg” beszéltek vele.

A panaszos rendőri intézkedés módját, körülményeit sérelmezte és kérte panaszának kivizsgálását a Testülettől.

I.

A panaszos 2009. augusztus 12-13. éjszakáján 0 óra 10 perc körüli időben két falut összekötő alsóbbrendű útvonalon közlekedett a saját tulajdonát képező személygépkocsival, amikor arra lett figyelmes, hogy vele szemben is közlekedik egy gépkocsi. A panaszos lehúzódott, hogy a két gépjármű a keskeny úton elférjen és

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

tovább hajtott. Néhány száz métert haladt, amikor a visszapillantó tükörben látta, hogy egy nagy sebességgel közlekedő gépkocsi jön mögötte, kék-piros megkülönböztető jelzést használva. A panaszos – állítása szerint – lelassított és lehúzódt, helyet adva a megkülönböztető jelzést használó gépjármű részére. A gépkocsi megelőzte a panaszost, majd keresztbe állva megállásra készítette. A panaszos ekkor látta, hogy egy rendőrautó áll előtte. A gépkocsiból három rendőr ugrott ki és a panaszos gépkocsijának ajtaját „feltépve” ki akarták rángatni a panaszost az autóból, de ez a biztonsági öv bekapcsolt állapota miatt nem sikerült.

A panaszos előszedte az iratait és kiszállt az autóból, ekkor a rendőrök ismét rátámadtak, szétrugdalták lábait, kezeit hátracsavarták, nekilökték az autó oldalának és közölték vele, hogy intézkedést foganatosítanak vele szemben.

Ezután a rendőrök ruházat-átvizsgálást hajtottak végre, majd alkoholszondát alkalmaztak, ami nem mutatott ki alkoholfogyasztást. Az intézkedő rendőrök – a panaszos állítása szerint – mindeközben folyamatosan sértegették, megfélemlítették, megbilincseléssel és előállításal fenyegették, egyikük még a fegyverhasználat lehetőségét is megemlítette. Mindezt úgy tették a rendőrök, hogy egyikük folyamatosan a panaszos szemébe világított egy elemlámpával.

A rendőrök az intézkedés során értetlenségüknek adtak hangot, amiért panaszos ittasságára utaló eredményt nem tudtak rögzíteni, ezért azt mondták neki, hogy biztosan gyógyszert szedett, meg hogy biztosan betörni megy.

A rendőrök az intézkedés folyamán követelték a panaszos lakcímkártyáját, amit nem volt hajlandó átadni, mivel szerinte az nem szükséges az igazoltatáshoz. Ekkor a lakcímét kérdezték, és amikor a panaszos ezt sem volt hajlandó közölni azzal fenyegették, hogy előállítják, beviszik.

A panaszossal azt is közölték a rendőrök, hogy szabályos állj jelzést adtak számára, ennek ellenére nem állt meg, sőt sebességét nem csökkentve haladt tovább. A panaszos közölte velük azt a tényt, hogy nem látta a megkülönböztető jelzésen kívül, hogy őt meg akarták volna állítani, arra semmi nem utalt, hiszen szabályosan közlekedett, semmi ok nem volt, ami miatt őt meg kellett volna állítani.

A panaszos ezt követően elkérte a rendőrök adatait, amit a rendőrök meg is adtak, majd visszakapta az iratait és annyit hallott, hogy „feljelentés lesz”, ezt követően a rendőrök köszönés nélkül elmentek.

A panaszos leírta, hogy a fentiekhez nagyon hasonló esetben már tett panaszt, most szinte ugyanaz ismétlődött meg vele, csak durvább formában. A korábbi esetből okulva a rendőri intézkedésről hangfelvételt készített, melyet panaszához csatolt és kérte a Testületet panaszának kivizsgálására.

II.

A panasz kivizsgálása kapcsán a Testület megkereste a Füzesabonyi Rendőrkapitányság vezetőjét és kérte az ügyben keletkezett iratok megküldését.

A rendőrségi iratokból az alábbi tényállás volt megismerhető.

A városi rendőrkapitányság jelen panasszal érintett rendőrjárőrei 2009. augusztus 13-án 00.01 órakor egy elkerülő úgynevezett szökőúton mozgó ellenőrzést hajtottak végre. Ezen az útszakaszon gyakran járnak gyanús, illetőleg ittas személyek személygépkocsival. Az ellenőrzés célja, ezen személyek kiszűrése volt.

Ezen az úton haladva a szolgálati gépjárműben ülő rendőrök arra lettek figyelmesek, hogy velük szemben egy gépkocsi közlekedik, ezért lehúzódtak az útszélre, hogy a keskeny úton elférjenek egymás mellett. A rendőrségi gépjármű vezetője – a rendőri jelentés szerint – bekapcsolta a gépjármű megkülönböztető jelzését és a hátsó ülésen ülő járőrtárs kezét az ablakon kitéve fel-le irányuló mozgással jelezte a szembe jövő gépjárműnek, hogy álljon meg. Ennek azonban a szembejövő személygépkocsi vezetője nem tett eleget, sőt szemmel láthatóan gyorsítani kezdett. A rendőrségi gépjárművel megfordultak és kb. 700 méter után értek a panaszos gépkocsija mellé – folyamatos megkülönböztető jelzés használata mellett –, ekkor az előbb említett karmozgást megismételve próbálták megállítani panaszost, azonban ez nem vezetett eredményre. Ezt követően megelőzték és megállásra kényszerítették a panaszost, majd igazoltatás alá vonták.

A rendőri intézkedés folyamán a panaszos folyamatosan akadékoskodott, diktafont kapcsolt be, amivel feltehetően rögzítette az intézkedést. Okmányait csak többszöri felszólításra adta át. Lakcímkártyáját nem találta, ezért lakcímeinek bemondására szólították fel, azonban a panaszos azt csak akkor volt hajlandó elárulni, amikor közölték vele a rendőrök, hogy az intézkedés akadályozása végett előállítják.

Az ellenőrzés során spiratest légalkohol mérőt alkalmaztak a panaszossal, amely negatív eredménnyel járt, majd ruházat és jármű átvizsgálást hajtottak végre, de sem szabálysértésre, sem bűncselekményre utaló eszközt nem találtak.

A panaszos azt mondta a rendőröknek, hogy nem vette észre, hogy megkülönböztető jelzéssel egy rendőrautó áll vele szemben és hogy megy utána, a szirénát pedig nem hallotta.

A rendőri kivizsgálás során megállapították, hogy a kezdeményezett rendőri intézkedés jogszerű, szükséges és arányos volt.

Azt a kivizsgálás is megemlíti, hogy az intézkedés egy olyan felfokozott pszichés helyzetben zajlott, amelyben az intézkedés alá vont és a rendőrök is a saját álláspontjukat erősítették verbálisan, illetve példálózó jelleggel, de ez az intézkedést nem teszi jogszerűtlenné.

Az ügyben a városi rendőrkapitányság vezetője 10020-105/11/2009.P. számon határozatot hozott a panasz elutasítása mellett az eljárás befejezéséről 2009. szeptember 23-án.

III.

A Testület a panaszos és a rendőrség által rendelkezésére bocsátott iratok és adatok alapján az alábbiakat állapította meg:

1) 2009. augusztus 12-én éjfél körüli időpontban a háromtagú, mozgó ellenőrzést végző gépkocsival közlekedő rendőrjárőr egy alsóbbrendű elkerülő úton vele szemben közlekedő gépjárművet észlelt, melyet ellenőrzés alá kívántak vonni, tekintettel arra, hogy ezen az útszakaszon rendszeresen járnak gyanús, illetve járműüket ittas állapotban vezető személyek.

A rendőri jelentés szerint azonnal bekapcsolták a megkülönböztető fény- és hangjelzést és karmozdulatokkal megállásra szólították fel a panaszost, míg a panaszos állítása szerint csak akkor kapcsolták be a fényjelzést, amikor utána fordultak.

Amikor a rendőrségi gépjármű a panaszost utolérte, mellé került, ismételten le- és felfelé történő karmozdulatokkal jelezték a rendőrök a panaszos felé a megállítási szándékot, de a rendőri állítás szerint a panaszos csak akkor állt meg, amikor a rendőrautó elé vágott és keresztben állt az úton.

A gépjárművek rendőr általi megállításának módjait a Közúti Közlekedés Rendjéről szóló 1/1975.(II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (a továbbiakban: KRESZ) 6. §-a rögzíti, a rendőr jelzései cím alatt. A törvényhely (2) bekezdésének ab) pontja szerint meg kell állni, ha a rendőr menet közben a megkülönböztető fényjelzést használó gépkocsiból ad jelzést karjának fel – le mozdításával.

A Testület megállapította, hogy a panaszos gépjárművének megállítása a fentieknek megfelelő módon történt, a panaszos éjszaka, kivilágítatlan úton észlelte a mögötte fényjelzést használó gépjárművet, de nem állt meg, csak akkor, amikor a rendőrségi gépjármű megelőzte és megállásra „kényszerítette”. A megállítási jogszerű és szakszerű volt, e tekintetben alapjog sérelem a rendőri intézkedés kapcsán panaszost nem érte.

2.) Panaszos panaszában arra is utalt, hogy az Őt megállító rendőrök a gépkocsi ajtaját feltépve megpróbálták az autóból kirángatni.

E tekintetben a Testület panaszos által rögzített hangfelvétel alapján megállapította, hogy panaszossal szemben az intézkedő rendőrök valóban testi kényszert alkalmaztak, azonban az nem volt indokolt, arányos és elfogadható.

Az Rtv. 47. §-a szerint A rendőr, - intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre, vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszer) alkalmazhat.

Panaszos a gépkocsijával már megállt, az intézkedő rendőröknek nem kívánt ellenszegülni, a gépkocsiból – iratainak előkeresését követően – ki akart szállni.

Az Rtv. 15. §. (1) bekezdése szerint a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe

tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak.

A Testület álláspontja szerint ezt a rendőri fellépést egyértelműen testi kényszerként kell értékelni.

Az Rtv. 62. § (1) bekezdés szerint a kényszerítő eszköz alkalmazásáról jelentést kell tenni a szolgálati előjárónak.

A rendőrség azon eljárását, hogy a testi kényszer alkalmazását nem dokumentálták megfelelően, - annak alkalmazása csak a hangfelvétel alapján rekonstruálható -, a Testület ellentétesnek találta a Tétéles törvényi rendelkezéssel, egyben megállapította panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának megsértését.

Figyelemmel arra, hogy panaszos nem adott okot és indokot a rendőröknek a vele szembeni testi kényszer alkalmazására, a Testület e tekintetben megállapította az emberi méltóság és a személyi szabadság alkotmányos alapjogának súlyos megsértését.

3) Az intézkedés indokának közlésével összefüggésben a helyszínen készült hangfelvételből egyértelműen megállapítható, hogy a panaszossal csupán annyit közöltek, hogy „Igazoltatás”. A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 29. § (1) bekezdésben megjelölt indokai közül egyetlen egyet sem közöltek a panaszossal.

A rendőrségi jelentés illetve a kivizsgálás megállapításai között szerepel, hogy ezen a „szökő” útszakaszon a rendőrség tapasztalatai szerint ilyen késői időpontban ittas vezetők, kétes személyazonosságú személyek szoktak közlekedni és nem egyszer volt rá példa, hogy az út menti sertéstelepről sertést próbáltak eltulajdonítani.

Ez az indokolás a rendőri intézkedéshez kellő jogalapot szolgáltat, azonban ezt a panaszossal nem közölték.

4) A Testület vizsgálta a panaszos igazoltatását és lakcímkártyájának elkérését, amellyel összefüggésben az alábbi következtetésre jutott. A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 44. §-ának (3) bekezdésében foglaltak szerint az ellenőrző hatóság jelzésére a jármű vezetője a járművet köteles megállítani, személyazonosságát és járművezetési jogosultságát igazolni, a jármű és tartozékai, a rakomány, az okmányok ellenőrzésével kapcsolatos felhívásnak eleget tenni.

A panaszos az igazoltatásnak alávetette magát, azonban, amikor a rendőrök a lakcímkártyáját kérték, azt válaszolta, hogy semmi közük hozzá, miért nincs neki ilyen okmánya. A rendőr felszólította, hogy a személyi igazolvány a lakcímkártyával együtt érvényes, és ha nem adja át, elő fogja állítani.

A Testület ehelyütt is kinyilvánítja azon álláspontját, hogy elfogadhatatlannak tartja azt a rendőrségi gyakorlatot, amikor egy amúgy nem jogszerű rendőri felhívás kapcsán az állampolgárt (mintegy ráhatásként) előállítással, azaz súlyos intézkedés végrehajtásának kilátásba helyezésével fenyegetik meg.

A Testület az igazoltatás során a lakcímkártya bemutatásával kapcsolatban az alábbi – korábbi állásfoglalásaiban, pl. a 100/2009. (IV. 15.) számúban már megfogalmazott – álláspontot képviseli.

Az igazoltatás célja az igazoltatott személyazonosságának megállapítása, ami annak eldöntésére is szolgál, hogy szükség van-e további rendőri intézkedésre.

Az Rtv. 29. §-ának (2), (3), (8) bekezdése, a Szolgálati Szabályzat 38. §-a és a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény (a továbbiakban: Nytv.) 29. §-ának egybevetése alapján az alábbiakat szükséges megállapítani.

Az igazoltatás során az igazoltatott a személyazonosító adatait, hitelt érdemlően köteles igazolni. A személyazonosító adatok körét az Rtv. taxatív felsorolja (név, születési hely és idő, anyja neve). Az Nytv. értelmező rendelkezései között, az 5. § (1) bekezdésében is szerepel, hogy a polgár természetes személyazonosító adatai a név – családi és utónév, nők esetében leánykori családi és utónév –, nem, születési hely és idő; anyja (leánykori családi és utó) neve. A személyazonosító adatok között nem szerepel a lakcím, illetve a tartózkodási hely címe.

A személyazonosságot elsősorban a személyazonosító igazolvány igazolja. Az Nytv. szerint a személyazonosító igazolvány olyan hatósági igazolvány, amely a polgár személyazonosságát és a törvényben meghatározott adatait közhitelűen igazolja. A személyazonosító igazolvány tartalmazza a polgár nevét, születési helyét és idejét, állampolgárságát, anyja nevét, nemét, arcképét, saját kezű aláírását (a cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezett személy törvényes képviselőjének aláírását), valamint a személyazonosító igazolvány okmányazonosítóját és érvényességi idejét. A személyazonosságot azonban – a személyazonosító igazolványon túl – minden olyan hatósági igazolvány is igazolja, amely tartalmazza a személyazonosításhoz szükséges adatokat (az anyja neve és a neme nem szükséges adatok ez utóbbi esetekben). Ilyen adattartalmú hatósági igazolványnak tekintendő különösen az érvényes útlevelel és az új típusú kártyaformátumú vezetői engedély. A felsorolt, illetve az előírt adattartalmú érvényes hatósági igazolványok egyikének bemutatása esetében személyazonosítás céljából – ha más jogszabály ettől eltérően nem rendelkezik – a polgár nem kötelezhető további egyéb okmány bemutatására.

Az Rtv. is garanciális rendelkezésként rögzíti, hogy az igazoltatott kizárólag ezen okmányok egyikének bemutatására kötelezhető. (Amennyiben azonban az okmány valóságos kétséges, a rendőr ellenőrző kérdéseket tehet fel. Ilyenkor felszólítja az igazoltatott személyt adatainak bemondására, a bemondott adatokat az okmánnyal összehasonlítja.)

A Testület megállapítása szerint a lakcímkártya illetve annak adatainak elkérése folytán sérült a panaszos Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX.

törvény 2. §-ában foglalt jogállamiság és jogbiztonság alapelveiből levezethető tisztességes eljáráshoz és az 59. §-ban biztosított személyes adatok védelméhez való joga.

5) A panaszos sérelmezte ruházatának és gépjárművének átvizsgálását. A panaszos ruházatának és járművének átvizsgálására az intézkedő rendőr jelentése szerint, mint az igazoltatáshoz kapcsolódó intézkedés keretében került sor, amely – a rendőrség bűn és szabálysértési megelőző munkájába kapcsolódva – bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetése, tárgyi bizonyítási eszközeinek felkutatására, közbiztonságra veszélyes eszközök kiszűrésére irányulhat.

Az Rtv. 29. §-ának (6) bekezdése szerint a rendőr az igazoltatott személy ruházatát, járművét átvizsgálhatja, ha azt a személyazonosság megállapítása, a közrendet, a közbiztonságot fenyegető veszély elhárítása, bűncselekmény vagy szabálysértés elkövetésének gyanúja szükségessé teszi.

A rendőri jelentés szerint a ruházat átvizsgálást azonos nemű személy végezte, mely együtt jár bizonyos testhelyzetek felvételével és testrészek érintésével.

A Testület e tekintetében nem talált a rendőri intézkedéssel érintett, a panaszos esetében alapjogi sérelem megállapítására alkalmas okot.

6) A panaszos kifogásolta, hogy „alkoholfogyasztását tesztelték”, azaz légzésmintát vettek tőle. Az Rtv. 44. § (1) bekezdés c) pontja szerint a rendőr a jármű vezetőjét a rendszeresített eszközzel légzésminta adására kötelezheti.

A Testület álláspontja e tekintetben az, hogy a légzésminta vétel jogszerűen történt alkalmazása nem utal visszaélésre. A Testület jelen megállapítását támasztotta alá az a rendőri feltételezés is – amely a panaszossal szembeni intézkedés alapjául is szolgált –, hogy az ellenőrzés alá vont útszakaszon késői időpontban ittas vezetők, kétes személyazonosságú személyek szoktak közlekedni.

7) A panaszos sérelmezte továbbá az intézkedő rendőrök hangnemét, magatartását. Állítása szerint „megfenyegették, nyomdafestéket nem tűrő stílusban” beszéltek vele, és amikor megállították, megpróbálták kirángatni a gépkocsiból, majd amikor kiszállt, vele szemben úgy viselkedtek, mint egy bűnözővel.

A panaszos által készített hangfelvételtől megállapítható, hogy arra a rendőri kijelentésre, hogy a panaszos megállítása céljából a rendőr karjelzést is használt, a panaszos úgy reagált, hogy nem látta. A rendőr ekkor a panaszostól azt kérdezte: „akkor vak, akkor maga, hogy vezet, ha maga nem lát és hall?”

A hangfelvételen az intézkedő rendőr a panaszosnak azt is mondta, hogy „ha én előveszem a pisztolyt és maga még úgy mozog... és úgy jövök a kocsihoz, úgy szétlövöm, mint az állat. Honnan tudom én azt, hogy maga...”

A rendőr azt is közölte a panaszossal, hogy a „felvételt meg, amennyiben ha felhasználja valamire, fel lesz jelentve.”

Annak megítélése során, hogy a panaszos által csatolt hang- és képfelvételek felhasználhatóak-e a Testület eljárásában, a Testület a Legfelsőbb Bíróság gyakorlatára támaszkodott. A Legfelsőbb Bíróság e tárgyban – a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményére (a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 4. §) is utalva – elsőként a BH 1985. 57. szám alatt közzétett eseti döntésben adott iránymutatást. Kimondta, hogy a hangfelvételnek a bírósági vagy szabálysértési eljárásban bizonyítékként való előterjesztése felhasználásnak – nyilvánosságra hozatalnak – minősül és a felhasználás tényének megállapítása szempontjából közömbös az, hogy a hangfelvétel készítése a személyiségi jog megsértésével vagy ilyen jogsértés nélkül történt. Az igazság érvényesülésének biztosítása közérdek és a bizonyítás ezt a célt szolgálja. Nem lehet ezért a hangfelvétel felhasználását visszaélésnek tekinteni, ha ez a hangfelvétel felhasználójával szemben elkövetett jogsértéssel kapcsolatos bizonyítás érdekében történik. Erre tekintettel a Testület úgy foglalt állást, hogy eljárásában a felvételek bizonyító erővel rendelkeznek, ezért azokat vizsgálata során felhasználta.

Az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az intézkedő rendőrökkel – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaival – szemben minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés.

Annak ellenére, hogy a rendőri jelentés szerint az intézkedés felfokozott pszichés helyzetben zajlott, a rendőr ilyen hangnemet és stílust – amely panaszos kiszolgáltatottságát, fenyegetettségét fokozza – nem engedhet meg magának.

A Testület álláspontja szerint a rendőrök elfogadhatatlan magatartása és hangneme sértette a panaszos Alkotmány 54. §-ában biztosított, emberi méltósághoz való jogát.

8) A panaszos azt is sérelmezte, hogy az intézkedés befejezésekor a rendőrök köszönés nélkül hagyták el a helyszínt. A hangfelvételből jól kivehető, hogy a rendőrök viszontlátásra köszönéssel fejezték be az intézkedést, panaszos ezt követően kérte Őket adataik közzétételére.

E tekintetben a rendőrök nem marasztalhatóak el, az Rtv. ide vonatkozó szabályai szerint jártak el.

IV.

A Testület a rendőrség által megküldött iratokból szerzett arról tudomást, hogy panaszos a rendőrségen is panaszt tett és abban az eljárásban a rendőrségi határozat szerint panaszát elutasították. A Testület levelét a rendőrség még határozata meghozatala előtt kézhez kapta, de eljárást nem függesztette fel.

Ezért a Testület jelen állásfoglalásában is felhívja a rendőrség figyelmét arra, hogy amennyiben a rendőrségnél és a Testületnél is él panaszjogával a panaszos és erről a rendőrség tudomást szerez, úgy eljárását a Testületi állásfoglalás kialakításáig az Rtv. 93.§ (3) bekezdés szerint fel kell függeszteni.

V.

A fenti megállapítások összegzéseként a Testület megállapítja, hogy a panaszos alkotmányos alapjogai súlyosan sérültek a vele szemben alkalmazott rendőri intézkedés során az alábbiak szerint. A panaszosnak sérült tisztességes eljáráshoz, a személyes adatok védelméhez, valamint az emberi méltósághoz valamint a személyes szabadsághoz való alkotmányos alapjoga, amikor vele szemben az eljárás során lealacsonyító, sértő, fenyegető stílusban tárgyaltak az intézkedő rendőrök, valamint olyan okmány átadására szólították fel (lakcímkártya) amelynek átadására nem kötelezhető, és ennek elmulasztása esetére személyi szabadságának korlátozását (előállítás) helyezték kilátásba, illetve vele szemben testi kényszert alkalmaztak.

A Testület a fent említett tények, információk és megállapítások alapján a rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki állásfoglalását, ezért azt az Rtv. 93/A. § (6) bekezdésének megfelelően az országos rendőrfőkapitánynak megküldi.

Budapest, 2009. december 2.

Dr. Kaltenbach Jenő

elnök,
testületi tag

Dr. Juhász Imre

elnökhelyettes,
előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra

testületi tag

Dr. Féja András

testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf

testületi tag